

Η Ιστορία του Εθνικού (Βασιλικού) κήπου (1836 -)

Αναρτήθηκε από τον/την Βασιλειάδη Γεώργιο

Τετάρτη, 13 Φεβρουάριος 2013 11:16 - Τελευταία Ενημέρωση Τετάρτη, 13 Φεβρουάριος 2013 11:35

Ο Εθνικός Κήπος αποτελεί πάρκο έκτασης 15,5 εκταρίων στο κέντρο της Αθήνας και προσθέτοντας τον κήπο του Ζαπείου με έκταση 13 εκταρίων το πάρκο έχει έκταση 28,5 εκταρίων (285 στρέμματα). Το πάρκο βρίσκεται δίπλα από τη Βουλή των Ελλήνων και εκτείνεται προς τα νότια όπου βρίσκεται το Ζάππειο μέγαρο απέναντι από το Παναθηναϊκό στάδιο όπου τελέστηκαν οι πρώτοι Μοντέρνοι Ολυμπιακοί αγώνες το 1896. Ο κήπος φιλοξενεί ακόμα αρχαία ερείπια, κίονες, μωσαϊκά κτλ. Στο νοτιοανατολικό του άκρο βρίσκονται οι προτομές του Ιωάννη Καποδίστρια, του μεγάλου Φιλέλληνα Εϋνάρδου ενώ στο νότιο του άκρο βρίσκεται η προτομή του εθνικού ποιητή Διονύσιου Σολωμού και του Αριστοτέλη Βαλαωρίτη.

Ο βασιλικός κήπος ήταν έργο που δημιουργήθηκε και συντηρήθηκε από την Βασίλισσα Αμαλία. Οι Έλληνες μπορεί να έλεγαν το ψωμί ψωμάκι αλλά ο Κήπος φούντωνε και πρασίνιζε. Η συντήρησή του στοιχίζε πανάκριβα. Ο Γάλλος συγγραφέας E. About αναφέρει στο βιβλίο «La Grece Contemporaine» το 1854, ότι ένας θάμνος κόστιζε 2 δρχ, το ημερομίσθιο είχε 2,5 δρχ. και μια παροχή νερού 200 δρχ. ετησίως. Την εποχή που ξεκίνησε το έργο, φάνταζε εντελώς περιττό καθώς η γύρω περιοχή ήταν έτσι και αλλιώς ύπαιθρος. Η Βασίλισσα Αμαλία όμως επέμεινε καθώς θεωρούσε πως η πόλη όφειλε να έχει μια σκιά και μια τοποθεσία όπου θα ήταν άντρο πτηνών, αλλά και πηγή ωραίων αρωμάτων. Ο κήπος οριοθετήθηκε το 1836 από τον Φρειδερίκο Γκαίρτνερ (Friedrich von Gaertner), τον αρχιτέκτονα των ανακτόρων, σε μια έκταση 500 περίπου στρεμμάτων. Επειδή η έκταση αυτή απέκλειε τον δρόμο Αθήνας-Αμαρουσίου-Κηφισιάς, το σχέδιο αυτό αναθεωρήθηκε το 1839 από τον Χοχ (Hoch), διευθύνοντα μηχανικό τής οικοδομής των ανακτόρων. Τις πρώτες φυτευτικές εργασίες οργάνωσε και επέβλεψε ο Βαυαρός γεωπόνος Σμάρατ (Smarat) το 1839, όπου φυτεύτηκαν 15000 καλλωπιστικά φυτά που μεταφέρθηκαν από τη Γένοβα, καθώς επίσης και με αυτοφυή είδη, που μετέφερε από το Σούνιο και την Εύβοια ο Πρώσος γεωπόνος Φρειδερίκος Σμιτ (Friedrich Schmidt), βοηθός τού Σμάρατ. Ο κήπος συνέχισε να επεκτείνεται, και για το σκοπό αυτό προσκλήθηκε ο Γάλλος κηποτέχνης Φρανσουά Λουί Μπαρώ (François Louis Bareaud), ο

οποίος ανέλαβε τη διεύθυνση τού κήπου από το 1845 έως το 1854. Τον Μπαρώ διαδέχθηκε ο Φρειδερίκος Σμιτ, ο οποίος διηύθυνε τον κήπο επί 30 χρόνια, φέρνοντας από το εξωτερικό πολλά φυτά, κατάλληλα για το κλίμα τής Αττικής, συμπληρώνοντας έτσι τη φύτευση του κήπου στα σημερινά της όρια.

Η Ιστορία του Εθνικού (Βασιλικού) κήπου (1836 -)

Αναρτήθηκε από τον/την Βασιλειάδη Γεώργιο

Τετάρτη, 13 Φεβρουάριος 2013 11:16 - Τελευταία Ενημέρωση Τετάρτη, 13 Φεβρουάριος 2013 11:35

Η μεγαλύτερη δαπάνη για την συντήρηση του κήπου ήταν η κατανάλωση νερού, το οποίο εκείνη την εποχή ήταν δυσεύρετο στην Αθήνα. Το ωράριο για την είσοδο στον κήπο ήταν αρχικώς ελεύθερο, υπό την προϋπόθεση ότι δεν βρίσκονταν εκεί οι Βασιλείς. Αργότερα, επί Βασιλέως Γεωργίου το 1917, η συνθήκη αυτή καταργήθηκε και ο κήπος αποδόθηκε στους πολίτες καθ' όλη την διάρκεια της ημέρας. Ο κήπος μετονομάστηκε σε Εθνικό κήπο το 1927 κατά την περίοδο της αβασίλευτης δημοκρατίας, ονομάστηκε πάλι σε Βασιλικό κήπο με την Παλινόρθωση και ξανά ονομάστηκε Εθνικός κήπος οριστικά το 1974. Είναι ανοιχτός για το κοινό από την Ανατολή μέχρι τη Δύση του Ηλίου. Η κύρια είσοδος του πάρκου είναι από την Λεωφόρο που μετονομάστηκε σε Αμαλίας προς τιμήν της, αφού αυτή οραματίστηκε τον κήπο. Υπάρχουν άλλες έξι εισοδοί στον κήπο: μία από την οδό Βασιλίσσης Σοφίας, τρεις από την οδό Ηρώδου Αττικού (η μία είναι κλειδωμένη με αλυσίδα) και δύο από την περιοχή του Ζαππειού πάρκου. Στον κήπο υπάρχουν λίμνες με πάπιες, ένας μικρός ζωολογικός κήπος, καφετέρια, η παιδική βιβλιοθήκη και μια παιδική χαρά.

Πηγές

Σπυρίδων Μαρκεζίνης, Πολιτική ιστορία της νεότερης Ελλάδος, εκδόσεις "Πάπυρος", βικιπαιδεία,ethnos,istorikathemata.